

НЕЗЛОМЛЕНИЙ ТА ЩАСЛИВИЙ

**23-РІЧНИЙ ВЕТЕРАН АТО
ІГОР ЛУГІНА ВСТАНОВЛЮЄ
НАЦІОНАЛЬНІ РЕКОРДИ,
СТАЄ СПРАВЖНІМ
МИКОЛАЄМ ДЛЯ СИРІТ,
МАЄ МРІЮ І ВТІЛЮЄ ЇЇ
У ЖИТТЯ**

Анна ГОРПИНІЧ

У сучасному метушливому світі так легко втратити рівновагу та сенс усього, що відбувається навкруги. Коли молоді, здорові люди скаржаться на проблеми на роботі, у сім'ї, державі, дедалі більше поваги викликають ті, хто живе у цьому світі, долаючи безліч труднощів. Лю-

ди з інвалідністю часто викликають у нас мимовільне співчуття та жалість. Іноді ми відводимо від них погляд, аби не здалося, що витріщаємось. Ми звикли вважати їх не такими спроможними, не такими успішними, не такими перспективними. Всіх цих відчуттів точно не виникає, коли спілкуєшся з Ігорем Лугіною.

А? ➔

**Війна перевернула
життя молодого хлопця**

ІГОР ДУГІНА став найвитривалішим спортсменом в Україні н
інвалідному візку

Незломлений та щасливий

A1

Це розумієш одразу, як тільки потрапляєш до нього у гості. Ми, наприклад, застали його за грою з маленьким синочком Андрійком. Ігор посміхається та знайомить нас зі своєю дружиною Мариною, з якою вони знайомі ще зі школи. Вона поспіхом готує чай, ігноруючи всі відмовки і прохання не перейматися. Така от сімейна ідилія. Здається, що ця родина не знає горя та проблем. Але це не так.

Говорили з ним про його досягнення, нове хобі та мрії.

Коли світ перевернувся

Ігор - учасник АТО. Служити він відправився, ще коли йому було 18 років. Після Майдану на хвилині патріотизму юнак в одній із перших хвиль мобілізації відправився в зону АТО. За три роки на фронті навчився стріляти із 5 видів зброї. Під час боїв поблизу Дебальцевого був тяжко поранений - куля влучила йому в спину, коли вони із бійцями рили окопи. Нині він думає, що саме через Майдан Україна опинилася в стані затяжної війни, втративши частину територій і десятки тисяч



Головне - жити

Ігор розповідає, що його життя зараз є активним та насиченим. Він часто виїжджає на прогулянки, а також любить прогулятися дорогою додому після реабілітації. У розумінні доступності міської інфраструктури він відзначає позитивні зміни, хоча й не без виключень.

«По місту можна поїздити. Я можу по своєму району вільно пересуватися. Можна ж і тролейбусом кудись дістатися. Раніше не було ні «евродворів», ні спусків. Зараз потихеньку роблять. На «дев'ятці» (9-й мікрорайон) практично всюди можна дістатися: все плиткою вмончено, спуски є. Є, звісно, в деяких організаціях таке, що їм би дати візка, щоб вони заїхали на той пандус, що в них встановлено. Наприклад, є один банк на Соборній. Там пандус під таким кутом, що у людини, навіть тої, яка заштовхує візок, ноги плывуть. І спускати теж незручно. Але здебільшого - можна добиратися. Коли мені кудись треба, то я сам їду».

Про волонтерів і волонтерство

життів своїх громадян.

«Вже коли Янукович поїхав, наші ж продовжували сидіть на Майдані. А тим часом Росія вторглася в Крим», - розмірковує Ігор.

Світ для нього і його родини обрушився, коли 31 січня 2017 р. під час бою на Світлодарській дузі, поблизу Дебальцевого, ворожа снайперська куля пройшла крізь його легені, зачепивши хребет, коли вони із бійцями рили окопи. «Куля увійшла між броніком, пробила легеню і позвонок», - згадує хлопець. До тьми юнак прийшов вже у військовому госпіталі в Дніпрі. Коли пекельний біль відступив, Ігор зрозумів, що не відчуває ніг. А значить, він тепер інвалід. Хлопець, який до війни мав намір стати вчителем фізкультури, тепер прикутий до візка.

«Про поранення я намагаюсь не згадувати. Після нього спершу складно було. Бо в нас люди не зовсім розуміючі. Для них інвалід - це наче сніг влітку. Вони поки оком не просканують, нічого не буде. А ще є і діти, яким батьки, мабуть, не пояснили, що таке людина з інвалідністю. Вони лю-

▲ ПРО РЕКОРД. Під час забігу Sumy Airport Run Ігор став найшвидшим в Україні особливим марафонцем

Про підготовку до свого першого напівмарафону він розповідає так: «Сидів у Фейсбуці, побачив, що «Нова пошта» проводить марафон. Я зареєструвався на 21 км. А потім сиджу і думаю: «Оце я психанув!» Ну і почав готуватися. Був у Полтаві. У Чернигові був. Але там, звісно, траса жорсткіше, ніж у нас, багато підйомів. У Полтаві краще. У Сумах тут то плитка була, то підйоми. На спусках-то добре. Було навіть так, що я один раз дуже серйозно впав. На спуску біля фонтану «Садко». Сталося так, що я вже вирівнявся, а один з волонтерів подумав, що мене треба зупинити. І він якось не подумав, що треба власне мене зупиняти. Він почав зупиняти візок. Ну і...»

У стані Ігоря таке падіння є дуже небезпечним, адже відсутня чутливість у кінцівках і можна собі



▲ ПРО ЖИТТЯ ДО ПОРАНЕННЯ. Зі своєю коханою дружиною він познайомився ще у школі, сьогодні вона - його головна підтримка

Просити допомоги у когось - зовсім не в стилі Ігора Лугіни.

Це стало зрозумілим під час розмови. Однак, коли мова йде про волонтерів та благодійні організації, у голосі чоловіка відчувається саркастична недовіра. Вирішили запитати чому. І ось яку відповідь отримали: «Більшість організацій волонтерських - вони лише піаряться на початку. А далі про людину забувають. За півроку після поранення за мною практично ніхто не спілкувався з волонтерів. Окрім Валентини (Валентина Андріяшева, волонтерський рух «ОМОФОР»), яка сітки маскувальні робить. Вона мені і допомагає. Вчителька моя цікавиться, як я. І все. Більше ніхто. Я сам собі як організація. Не хочу я мати ніяких справ з такими організаціями».

Надія і безнадійність

Слухаючи Ігоря, спілкуючись з ним, дивлячись на те, як відчайдушно він хапається за кожен можливість життя, дуже хочеться, аби в його житті все налагодилося. Щоб в один із днів він зробив свій другий перший крок.

олять понасміхатися, - розповідає Ігор про перші місяці свого життя після поранення. - Але навіть це не найважче було. Найважче - це знайти себе. Почати жити заново, чимось займатися».

Спорт - це сила

Саме з таких слів починає розповідь про свій шлях у спорті Ігор. Для нього спорт став чи

все переламати. Однак на цей раз обійшлося, тому чоловік вирішив не зупинятися.

Під час наступного забігу Sumy Airport Run він навіть встановив всеукраїнський рекорд, подолавши 10 км за допомогою сили рук. Але, за словами Ігоря, встановлення рекорду ніколи не було для нього самоціллю. «Просто хочеться показати людям, що треба жити», -

Просити допомоги у когось - зовсім не в стилі Ігора Лугіни

не єдиним виходом з морально складної ситуації.

Вперше взявши участь у напівмарафоні, молодий чоловік зрозумів, що він може. Може бути активним, може жити повноцінним життям. Може бути прикладом для інших.

«У нас якось інваліди дивно живуть. Коли якесь свято «Берегиня» влаштовує, там стільки інвалідів збирається, а як їдеш по вулиці, ледь кого зустрінеш», - дивується воїн.

з сором'язливою посмішкою говорити він.

Але не спортом єдиним...

Краса врятує світ

Окрім спорту, хлопець знайшов порятунок у вишиванні. Проте вдома картин майже немає усі продає, а гроші відкладає на реабілітацію.

Допомагає в рукоділлі й дружина. А от до Дня святого Миколая він вирішив продавати свої роботи, щоб зібрати кошти для

подарунків дітям без батьківської опіки, ми знали заздалегідь. Коли ж ми запитали його про це, то він засміявся і спитав у нас, хто його «злив». Отож про цю ідею ми і розпитали Ігора детально.

❗ Ігоре, скажи, будь ласка, як в твою голову прийшла ідея з придбанням подарунків для дітей з дитбудинку?

Ігор Лугіна: Справа у тому, що хтось зможе отримати подарунок, а хтось ні. Мій син завжди подарунки отримує. Іграшки, одяг. А ті діти, які без батьків, у них що є? Зараз не так багато людей хочуть допомагати. Їх можна зрозуміти. Зараз таке життя, що у людей багато клопотів. Кожен хоче перед святами своїм близьким купити подарунки.

❗ Що ти робиш, аби зібрати гроші на дитячі подарунки?

І.Л.: Я вишивав бісером, а зараз займаюся алмазною вишивкою. Викладаю камінням. Якось мені мама розповіла, що є така алмазна вишивка. Я вирішив спробувати. До цього я вишивав бісером. Зараз більше на алмазну вишивку перейшов. Алмазна вишивка - це коли каміння викладається на клейку схему. Треба бути уважним і

швидко прикладати це каміння, щоб клей не висох. А часто буває так, що, коли відносиш у майстерню, щоб в рамку поставити, виявляється, що випав камінець. То його треба швиденько на лак присадити. Свої картини я викладаю у фейсбуці, аби продати та купити дітям подарунки. Відгукнулися дві жіночки, одна з Києва, інша з Сум, які обіцяли забрати картини.

❗ Які подарунки ти хочеш купити дітям?

І.Л.: Ми з жінкою сядемо, порадимося, що ми зможемо купити для дітей, які в дитбудинку живуть. А так хочемо купити розфарбовки, олівці. Я цю ідею запропонував і в центрі АТО (центр реабілітації). Щоб вони зідзвонилися з дитбудинком, дізналися, що можна їм відвести.

❗ Дружина підтримала твою ідею?

І.Л.: Жінка мене підтримує дуже. Ми з нею відвозимо речі, які на нашого Андрійка вже замалі.

Здавалося б, таку завзяту ініціативу повинні були б підтримати волонтерські та благодійні організації. Однак до них у Ігора особливе ставлення.

та жаль, стовідсоткової надії на це ніхто не дає. «Зараз ми розминаємо ноги. А про шанси сам Бог знає. В нас в Україні, на жаль, повністю відновитися не можна. А щоб поїхати за кордон, треба багато грошей. Не в моєму стилі комусь писати, просити, принижуватися», - розповідає чоловік. І дає цінну пораду для тих, хто опинився у складній життєвій ситуації: «Головне - не опускати рук. Руки можна опустити, і їх потім дуже важко піднімати. Я свої руки підіймав дуже довго, аби хоч якось триматися».

Але ж надворі передновоїрочні свята - найбільш підходящий час для дива. Може, саме у цей час Ігор Лугіна отримає шанс на повне одужання.

Ми ж зі свого боку теж звертаємось до наших читачів із закликом підтримати ініціативу Ігоря по збору подарунків для дітей-сиріт. Ви можете стати чарівником для тих, у кого в житті замало тепла та підтримки, але кому вони надзвичайно потрібні. Ви можете придбати картини майстра, або долучитися, переказавши довільну суму на його картковий рахунок 5168 7427 1659 3755. ❗